

Sygn. akt IV KK 611/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r.,
sprawy **P. Z. i K. G.**
skazanych z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) – po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020 r. apelacji prokuratora i obrońcy od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 2 października 2019 r. – utrzymał w mocy skazanie K. G. i P. Z. na kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (przy zastosowaniu dobrodziejstwa z art. 60 k.k.) za zgwałcenie wspólnie w dniu 3 września 2017 r. K. S. (art. 197 § 3 pkt 1 k.k.) i zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej od obu sprawców po 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1 k.k.), a w ramach zmiany orzekł wobec nich środek karny z art. 41a § 2 k.k.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wywiedli obrońcy obu skazanych.

Obrońca K. G. (zadeklarował na wstępie, że zaskarża wyrok w całości, ale z treści kasacji jasno wynikało, że chodziło mu wyłącznie o skazanie za zgwałcenie) zarzucił rażącą i mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku obrazę: 1) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i § 2 k.p.k.; 2) art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 80 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. Obrońca P. Z. sformułował natomiast: a) zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.; b) zarzut niewspółmierności kary.

Prokurator Rejonowy w O. w pisemnej odpowiedzi na obie kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

1. Obrońca skazanego K. G., choć podniósł dwa zarzuty, to w istocie chodziło mu o jedną kwestię: był zdania, że skoro na rozprawie głównej w dniu 20 marca 2019 r. pojawił się tylko obrońca P. Z., deklarując chęć reprezentowania obu oskarżonych, których interesy procesowe pozostawały w sprzeczności, to obowiązkiem Sądu *a quo* było wydanie postanowienia w tej materii i określenie K.G. terminu do ustanowienia innego obrońcy, jak tego wymaga art. 85 § 2 k.p.k. Uszło jednak uwagi autora kasacji, że przed tą datą, jak i po niej każdy z oskarżonych korzystał z pomocy innego obrońcy; jedynie 20 marca 2019 r. zaistniała obawa naruszenia art. 85 § 1 k.p.k., ale właściwie zareagował na nią prokurator, zgłaszając wystąpienie rzeczywistej kolizji interesów, co sprawiło, że Sąd Okręgowy w K. odroczył rozprawę i – co miało kluczowe znaczenie – nie przeprowadził wówczas żadnych czynności dowodowych, mimo że na ów termin stawiło się kilku świadków. Nie zachodziła zatem jakakolwiek potrzeba reagowania w sposób przewidziany w art. 85 § 2 k.p.k. i tym samym nie doszło do naruszenia któregośkolwiek ze wskazanych przez obrońcę K. G. przepisów proceduralnych.

2. Odnosząc się do kasacji obrońcy P. Z., a w zasadzie do jej pierwszego zarzutu - bowiem drugi, kwestionujący rozmiar represji karnej, był ewidentnie niedopuszczalny (art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.) - trudno nie stwierdzić, że Sąd odwoławczy, przeciwko któremu należało kierować zarzuty (art. 519 k.p.k.), nie

mógł żadną miarą obrazić art. 7 k.p.k., ponieważ to nie on dokonywał samodzielnej, odmiennej od Sądu pierwszej instancji oceny dowodów, i na ich podstawie czynił samodzielne ustalenia faktyczne, a tylko kontrolował wyrok Sądu *a quo* z punktu widzenia zasadności zarzutów apelacyjnych oraz okoliczności uwzględnianych z urzędu (zob. postanow. SN z: 7 stycznia 2021 r., V KK 376/20; 2 marca 2021 r., III KK 1/21). Najpewniej omyłkowo skarżący powołał jako naruszony również art. 457 § 2 k.p.k. (intencją było prawdopodobnie wskazanie art. 457 § 3 k.p.k.), niemniej i tak nie mógł uzyskać oczekiwanego rezultatu, jako że obowiązujący od 5 października 2019 r. przepis art. 537a k.p.k. wyłącza możliwość uchylenia wyroku ze względu na braki w jego uzasadnieniu. Warto na koniec rozważyć wskazać, że do kasacji obrońcy skazanego P. Z. odniósł się w sposób wszechstronny i wyczerpujący Prokurator Rejonowy w O.; powtarzanie jego wywodów byłoby zbyteczne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne.

W tym stanie rzeczy – podkreślając, że Sąd Najwyższy rozpoznawał kasację w granicach określonych w art. 536 k.p.k. – oddalono oba nadzwyczajne środki zaskarżenia w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.